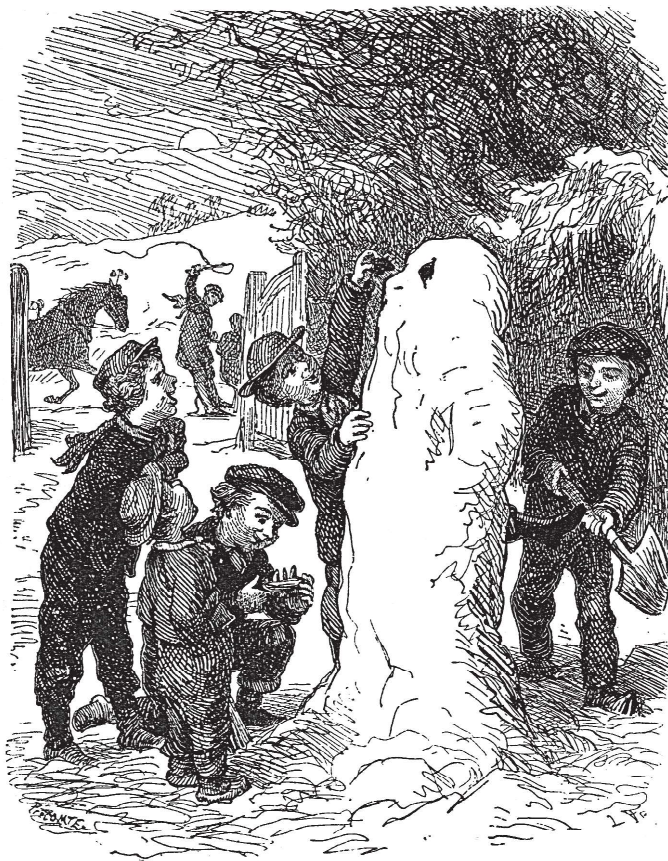

SNEMANDEN

"Kulden er dejlig"

”Det skrupknager i mig, så dejligt
koldt er det,”

sagde snemanden,

”vinden kan rigtignok bide liv i en!
Og hvor den gloende der, hun glor!”

Det var solen, han mente. Den var lige ved at gå
ned.

”Hun skal ikke få mig til at blinke, jeg
kan nok holde på ’brokkerne!’”

Det var de to store, trekantede tagstens-brokker,
han havde som øjne, munden var et stykke af en
gammel rive – derfor havde han tænder!

Han var født under hurraråb fra drengene, hilst
af bjældeklang og piskesmæld fra kanerne.

Solen gik ned, fuldmånen stod op, rund og stor,
klar og dejlig i den blå luft.

”Der har vi hende igen fra en anden
kant,”

sagde snemanden. Han troede, at det var solen,
der viste sig igen.

”Jeg har vænnet hende af med at glo!

Nu kan hun hænge der og lyse op, så jeg kan se mig selv. Vidste jeg bare, hvordan man bærer sig ad med at flytte sig! Jeg vil så gerne flytte mig! Hvis jeg kunne det, ville jeg ned at glide på isen, som jeg har set drenge gøre det – men jeg kan ikke løbe!”

”Væk, væk,”

bjæffede den gamle lænkehund. Han var noget hæs, det havde han været, siden han var stuehund og lå under kakkelovnen.

”Solen skal nok lære dig at løbe! Det så jeg med din formand sidste år og med hans formand. Væk, væk og væk er de alle!”

”Jeg forstår dig ikke, kammerat,”

sagde snemanden,

”skal den deroppe lære mig at løbe?”

Han mente månen.

”Ja, hun løb jo rigtignok før, da jeg så stift på hende, nu lister hun fra en anden kant!”